

Sērijā par policijas šefu Bruno iznākusi arī grāmata

♦ **Slepkavība Dordoņā, 2019**

Mārtina Volkera grāmata par policijas šefu Bruno priecē jau ar izvēlēto darbības vietu vien... Kamēr lasītājs izbauda vīnogu bradāšanu, vakariņas ar trifeļu omleti un franču medību suņa cieņpilno novecošanu, sižeta spriedze nemanāmi pieaug...

Houston Chronicle

Aizraujošs romāns. Piemērots īpaši izvēlīgiem lasītājiem, kuri iecienījuši daiļdarbus ar nelielu spriedzes devu un prot novērtēt šarmu.

The Wall Street Journal

Romāns kā liegs atgādinājums piebremzēt un sajūst vīna garšu... Mārtins Volkers prot savaldzināt lasītājus.

The New York Times Book Review

Te ir gan trifeles, gan fermeru un zemnieku produkcija vietējos tirdziņos, gan ēdienu apraksti, kas liek pastiprināti izdalīties siekalām. Nemaz nerunājot par jauko Bruno, kurš patīk visiem un kurš spēj paveikt jebko...

International Herald Tribune

Martin Walker

The Dark
VINEYARD

TUMŠAIS
VĪNADĀRZS

MĀRTINS VOLKERS

No angļu valodas tulkojusi
Zane Rozenberga

821.111(411)-31
Vo 362

Martin Walker

THE DARK VINEYARD

Copyright © 2009 by Walker and Watson Ltd

All rights reserved.

Vākam izmantots attēls © www.iStockphoto.com/redit:therry

Arņa Kilbloka vāka dizains

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

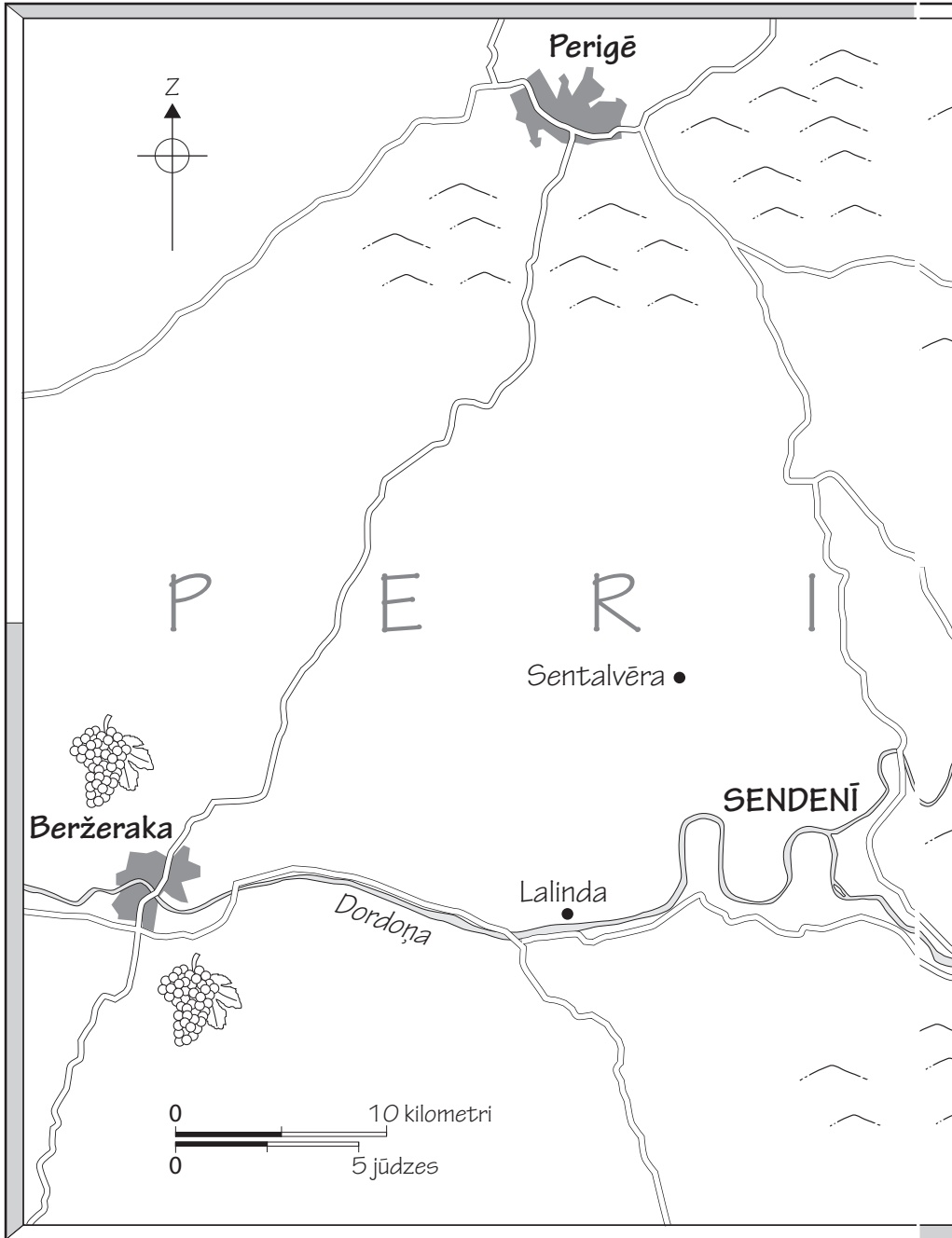
© Tulkojums latviešu valodā, Zane Rozenberga, 2020

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2020

ISBN 978-9934-0-8536-9

Veltīts Baronam

Perigē

P E R I G E E

Sentalvēra •

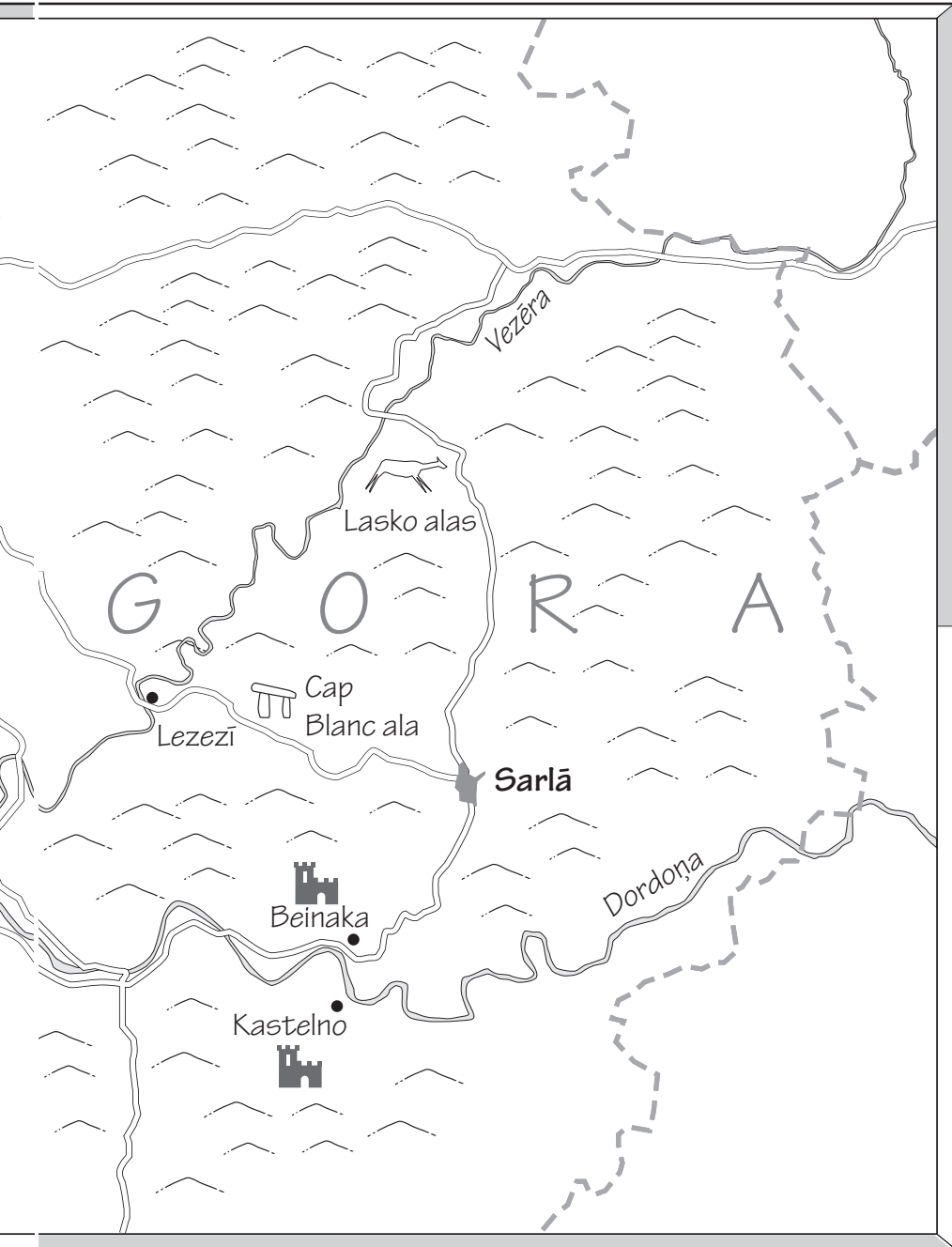
Beržeraka

SENDENĪ

Lalinda •

Dordoņa

0 10 kilometri
0 5 jūdzes

G

O

R

A

Vezēra

Lasko alas

Cap
Blanc ala

Lezezī

Sarlā

Beinaka

Kastelno

Dordona

1. NODAĻA

Sirēnas kauciens virs mērijas ēkas pārtrauca Francijas vasaras nakts klusumu. Līdz rītausmai bija atlikusi vēl vesela stunda, bet Bruno Kurežs jau gulēja nomodā, domās kavēdamies zaudētu varbūtību apcerējumos par sievieti, ar kuru viņš vēl nesen bija dalījis gultu. Biedējošā skaņa, kas slēpa sevī spēcīgu trauksmes lādiņu no aizgājušajiem laikiem, uz īsu mirkli viņu sastindzināja. Šī pati sirēna bija vēstījusi Bruno kaimiņiem mazajā Sendenī pilsētā par karu un iebrukumu, par atbrīvošanu un mieru un katru dienu ieskandējusi pusdienas stundu. Taču šis griezīgās gaudas nozīmēja arī steidzamu izsaukumu pilsētiņas brīvprātīgajiem ugunsdzēsējiem. Tādā ārkārtas notikumā noteikti bija nepieciešama vienīgā Sendenī municipālā policista klātbūtne. Tāpēc Bruno atgrūda malā savandītos palagus, juzdamies gandrīz vai atvieglots par skarbo ielaušanos viņa drūmo domu klejojumos.

Kamēr viņš ģērbās, aizstādams brokastis ar pāris steidzīgiem malkiem no piena pakas, iezvanījās viņa mobilais telefons. Zvanītājs bija Albērs, viens no diviem profesionālajiem ugunsdzēsējiem, kuri vadīja pilsētas *pompier*s komandu; viņa automašīna un nakts patruļas grupa jau bija ceļā uz notikuma vietu.

– Liels ugunsgrēks pie vecā ceļa uz Senšamasī! – Albērs vēstīja satrauktā balsī. – Pašā kalnā, īsi pirms pagrieziena uz

Sensipriēnu. Labības noliktava un liels lauks! Ja sacelsies vējš, šajā gadalaikā uguns var izplatīties jūdzēm tālu.

– Esmu ceļā! – Bruno aizmiedza acis, iztēlodamies plašās Sendenī komūnas karti, kuru zināja no galvas. Tajā bija gan ceļi, pa kuriem viņš patrulēja, gan māju puduri un viensētas, kuras viņš apmeklēja, kā arī viņam zināmās saimniecības ar zosīm un pīlēm, un cūkām, un kazām, kas padarīja šo apkaimi par Francijas gastronomisko centru. Apkaimi, kurā Bruno mediija un pēc lietus lasija sēnes, viņš pazina tikpat labi, kā sievietē pazīst savu seju.

Skaļā balss telefonā, ko viņš bija iespiedis starp plecu un ausi, cenzdamiem aizpogāt krekla pogas, atsauca viņu reālajā ārkārtas situācijā.

– Nav ziņu par upuriem, – Albērs teica. – Tomēr tev derētu brīdināt medicīnas centru, līdzko būsi informējis mēru. Es piezvanīšu uz Lezezī un Sensipriēnu, lai viņi brauc palīgā. Bet vai tu varētu piestāt pie depo un parūpēties, lai viņi atsūta rezerves ūdens cisternas? Ja vajag, ved kādu pats! Mums vajadzēs ļoti daudz ūdens. Tagad pasteidzies! Tiksimies kalnā!

– Kā būs ar cilvēku evakuāciju? Tur tuvumā ir četras vai piecas saimniecības.

– Vēl nezinu, bet iesaisti mēru! Lai viņš tūlīt sāk apzvanīt iedzīvotājus! Un padod ziņu Perigoras radio, lai viņi pārraida brīdinājumu!

Bruno klusībā lūdzās, kaut vecā furgona motors sāktu darboties ar pirmo mēģinājumu. Viņš aši pabaroja suni, atstāja vistas savā vaļā un skriešus metās pie automašīnas. Gluži kā apzinādamies ārkārtas situāciju, motors ierūcās tūlīt, un Bruno ar vienu roku vadīja auto lejup pa taku no mājas uz pilsētas pusi, vienlaikus spaidīdams telefona pogas, lai paziņotu vispirms mēram un pēc tam ārstam; sirēna abus bija jau uzmodinājusi. Ielās dega gaismas, un pilsētiņa pamazām modās pēc naktsmiera, kamēr Bruno traucās uz žandarmēriju pavēstīt vecajam Žilam nakts dežuranta posteņi, lai tas piezvana uz

Perīgē radio un lai nosūta vīrus nožogot ceļu ugunsgrēka vietas tuvumā. Kad Bruno skrēja atpakaļ uz automašīnu, no nelielajām kazarmām izsteidzās kapteinis Diroks, pa ceļam vilkdams mugurā formastērpa žaketi, bet Bruno atstāja visus paskaidrojumus Žila ziņā. Pie ugunsdzēsēju depo, kur Ahmeds un Fabjēns cīnijās ap cisternu piekabes tauvām, drīz ieradās citi brīvprātīgie, un šoferu pietika visām automašīnām un specializētajiem transportlīdzekļiem. Zilajām signāluginīm zibot, Bruno traucās tālāk, cik ātri vien vecais furgons ļāva, un naksnīgajā pilsētā, kas palika viņam aiz muguras, joprojām gaudoja trauksmes sirēna.

Sasniedzis šoseju blakus dzelzceļa līnijai uz Sarlā, Bruno redzēja netālajos kalnos kvēlojam ugunīgu spožumu. Viņš nevilšus noskurinājās. Uguns viņu biedēja. Bruno pret to vienmēr bija jutis piesardzīgu bijību, kas pakāpeniski bija pārtapusi gandrīz vai bailēs pēc tam, kad Balkānu kara laikā no degošas bruņumašīnas bija nācies glābt vairākus ievainotus franču karavīrus. Uz viņa kreisās rokas joprojām bija rētas. Mājās naktsskapīša atvilktnē glabājās Kara krusts, ko valdība viņam bija piešķīrusi pēc gariem birokrātiskiem pārspridumiem par to, vai Bosnijas miera uzturēšanas misija esot uzskatāma par īstu karu.

Braukdams Bruno prātoja, vai furgona aizmugurē samestajā mantu jūklī būtu atrodams kaut kas līdzīgs aizsargapgērbam pret uguni. Tur mētājās medību jaka ar cimdiem un cepuri piedurknē, medību zābaki, vairākas peldbrilles un sporta soma ar ūdens pudeli. Droši vien tur atrastos arī kāds vecs tenisa kreklis, ko varētu samērcēt un lietot sejas maskas vietā. Furgons smagi virzījās kalnā, un Bruno centās stingrāk spiest gāzes pedāli. Viņš labi pazina šo apkaimi, tomēr nespēja atcerēties nevienu labības noliktavu, kas atrastos tik augstu kalnienē, kur zeme bija pārāk nabadzīga lauksaimniecības mērķiem. Šo plakankalni klāja galvenokārt meži un pieticīgas ganības, starp

kurām slējās dažas *bories* – vecas ganu mītnes ar pussadru-
pušām akmens sienām – un augsts sakaru tornis.

Kad Bruno iegriezās pēdējā ceļa likumā pirms plakankalnes,
naksnīgās debesis pretī virs kokiem šķīta pulsējam sarkanā
gaismā. Viņš nodrebēja, atcerēdamies sauso vasaru, kurā upes
ūdens bija nokrities tik zemu, ka tūristiem ar kanoe nācās cī-
tīgi meklēt dziļākās vietas. Kad Bruno saoda deguma smaku,
viņš uzreiz samazināja ātrumu un ieraudzīja, ka vismaz daļu
no pulsējošā kvēluma izraisa Albēra ugunsdzēsēju auto zibošās
gaismas. Bruno apturēja furgonu ceļa malā. Viņš uzāva zā-
bakus, uzvilka cimds un uzlika galvā mednieka cepuri, tad
paskatījās uz peldbrillēm un iebāza tās kabatā. Uzlējis ūdeni
tenisa kreklam, viņš skriešus metās augšup pa ceļu pie uguns-
dzēsēju automašīnas, kur divi vīri, liesmu izgaismoti, turēja
ūdens šļūteni.

– Tā nav noliktava, tikai liels koka šķūnis! Mums neizde-
vās to saglābt! – Albērs centās pārkliegt uguns sprakstus un
motora rūkoņu. No auto aizmugures viņš izvilka biezu, dzel-
tenu ugunsdzēsēja virsjaku un iedeva to Bruno. Paskatījies
lejup uz Bruno pamatīgajiem zābakiem, viņš atzinīgi pamāja
ar galvu. – Varēja būt krietni ļaunāk. Mēs atbraucām pietie-
kami drīz, lai neļautu liesmām izplatīties līdz mežam. Bet šķū-
nis ir pagalam kopā ar visu labību, kas tur bija iekšā.

Tālāk uz ceļa parādījās vēl citas mirgojošas signālugunis:
tur tuvojās Ahmeds ar otru ugunsdzēsēju auto un lielu ūdens
cisternu, un aiz tām zibēja žandarmu automašīnas zilās gais-
mas. Albērs piezvanīja kaimiņu ugunsdzēsības priekšniekiem,
lai paziņotu, ka viņu palīdzība nebūs vajadzīga.

– Cilvēkus nekur neredz? – Bruno jautāja, kad Albērs bija
beidzis runāt pa telefonu. Viņš papurināja galvu un aizsteidzās
pretī otrajai ugunsdzēsēju automašīnai. – Kā tu uzzināji par
ugunsgrēku? – Bruno iesaucās viņam nopakaļ.

– Anonīms zvans no Kū telefona būdas! – Albērs atkliedza.